

על הזיותיו של מישוה, או עיבוד מקורי של טשרניחובסקי. צריך ללכת אל הי חווייה המיידית, זו המתרחשת באותו רגע, ואל פרובלמטיקה קונטרוורסאלית מקור מית, להתרחשויות שיש להן אחיזה בקר קע שעליה אנו יושבים.

עודד טוען שיש בארץ יוצרים מחור ננים מאד, ביניהם רבים שהם צעירים. כל מה שצריך, לדבריו, הוא לעשות את הסלקציה: לבחור את הטוב ביותר מבין הקיים, ולפתוח את הכישרוניים מבין הי יוצרים לבוא לעבוד.

בעייה אחרת, חשובה לא פחות היא, לדעתו, זו של ממים שאינם יודעים להדי ריך שחקנים, הם מתמודדים היטב עם החומר הכתוב, אך מגלים בורות נוראה בכל הנוגע לשחקן עצמו.

מושכר ראשוני. השחקנים עצמם אף הם מהווים קושי שיש להתגבר עליו. אין בארץ שחקנים רבים, ומעטים עוד יותר יודעים להופיע לפני מצלמת הטלוויזיה. גם בהקשר זה יש להכשיר אנשים שהיו מסוגלים לבצע עבודה מיומנת, ויתאימו לסטנדרט המיקצועי הגבוה שקבע עודד לעצמו, "אשר ממנו" הוא מכריז בחגי גיות, "לא אהיה מוכן לרדת בשום אופן!" נושא הדראמה הטלוויזיונית בישראל נמצא עתה בשלבים כה ראשוניים, עד כי עודד מוצא עצמו נאלץ להתמודד עם עשרות בעיות, שביניהן דברים שבילעדיהם לא ייתכן קיום לכל תיאטרון שהוא.

"צריכה לחול מהפכה בהבנת התחום הזה", הוא מסביר. "דברים המובנים מאלרי הם בתיאטרות בעולם הינם מושכל ראי שוני לגמרי בטלוויזיה הישראלית". לדוג מה, מרכיב הכרחי כמו עיצוב תלבושות והצגה זוכה ביות של תמיהה ותהייה מצד הממונים בטלוויזיה. הוא הדין לגבי משך הזמן הדרוש להורות על מחזה מקורי חדש. המצריך עבודה רבה לאין שיעור מאשר הכנת מחזה קלאסי כלשהו. בטלוויזיה הי ישראלית זה עדיין מתקבל כביזבז כסף." הוא אומר.

אולם עם זאת מצוין עודד כי קיימת היום הבנה רבה יותר לצרכים של תיאטרון טלוויזיוני.

היקף הפעילות המתוכנן של מחלקת הדראמה לשנה הקרובה עומד על ארבע מיסגרות של פעילות. האחת הכלול: שתיים עשרה דראמות ארוכות (כשעה כל אחת) שיבוססו על מחזות מקוריים שייכת בו לטלוויזיה; עיבודים טלוויזיוניים לספרי רות קיימת; עיבודים של מחזות ישראליים שהוצגו כבר על בימת התיאטרון, וכן מחזות תיעודיים אשר ייחזרו, בעיקר בות עבודת מחקר מדויקת בנושא אירוי עם מחזות המציאות הישראלית.

תוכנית יומרנית. המיסגרת השנייה תכלול מחזות טלוויזיה קצרצרים, בני חמש עשרה דקות כל אחת. סיפורים סביב סיטואציה מרכזית אחת ושתיים שלוש דמויות. זהו היקף פרודוקציה קטן, ולדיכרי עווד, "מיסגרת טובה לריכוז וגירוי כוחות צעירים, אנשים כישרוניים שיכולת נשימתם עדיין קצרה".

מיסגרת נוספת היא זו של הסאטירה. הכוונה לסאטירה נשפת, אקטואלית, שי להבדיל מניקויראש לא תהיה פיתוח תיאטרלי של סיטואציות קומיות אלא תבוסס על הגשת טכסט סאטירי, התוכניות יאפיינו בסיגנון ההגשה יותר מאשר בסיגנון המישחק, שבמרכזו שחקנים עם איפור, תלבושות ותיפאורה. התוכנית תוגש ע"י צוות קבוע, שופיע כפי הנראה לפני קהל המיסגרת הרביעית והאחרונה מכילה סידרה קומית. ב. מיכאל ואפרים סידון (מן הצוות המקורי של יוצרי ניקויראש) שוקי דים כבר על כתיבתם של הטכסטים. שי יהיו מבוססים על סיטואציות קומיות בנוו סח קומדיות של טעויות, סידורים, גיגים וכו'. מיסגרות "פתוחה מאד, וקצת מטויר רפת", לעדותו של עודד.

הוא מודע לקשיים הכספיים העלולים להיווצר כתוצאה מהצגת פרויקט כה גדול, במיוחד לאור הסטנדרטים המיקצועיים הי גבוהים שהציב לעצמו. הוא אינו מתעלם אף מן הגרוע ביותר — אפשרות גניחתו של מיגדלי החלומות היפה שהקים, בשל בעיות תקציביות.

הוא מודע גם לסכנת הציפיות והלחצי הציבורי, המתעוררים בעיקבות פירוסם תוכנית כה יומרנית. אך הוא אינו נרי תע, אהב את ריח הסכנה וסבור שהיא היא הגירוי והדחף הטובים ביותר לעבודי דה מאומצת, ובעיקבותיה — להצלחה.

הסוד שיאחרי

כישלונה של

"באירון מינכן"

בישראל

שיכנע את מנהל הקבוצה, רוברט שוון, לבוא לישראל. למרבית הפלא סירבה הילת העיתון להעצה הקוסמת, מסיבות שור נות. מכאן התגלגלה ההצעה למכבי תל אביב, שממנה רכשה ההתאחדות לכדור רגל את הזכות להציב מול הקבוצה הי גרמנית את ניבחרת ישראל.

אורגיות במלון - ביזיון במיגרש

כמלום הקבוע של הגרמנים בשני ימי ביקורם בישראל, מינתה ההתאחדות את מאמן ניבחרת הנוער, עמנואל שפר, בשל קשריו עם הכדורגל הגרמני. מינוי זה עור רר את כעסו של המאמן הלאומי דויד שוויצר.

"זו, שערורייה", אמר שוויצר כאשר שמע לפני המישחק, כי המאמן שפר הוא המלווה מטעמה של ההתאחדות. "מישהו בהתאחדות לכדורגל", המשיך שוויצר, "רוצה שאנחנו נפסיד בכל מחיר".

ואו התעוררה פרשת "החשבונות המי נופחים". היה זה ביום הרביעי בבוקר. מחלקת הקופה של מלון רמדה קונטיננטל גילתה כי הגרמנים השאירו, בתוס'לב, חשבוני פתוח של 511 לירות. סכום שהוצא שלא יינות ובירה שהוגדרו כ"אקסטרה" ושלל נכללו בהסכם האירוח בין ההת אחדות לבין הגרמנים. ההתאחדות לי כדורגל שילמה מצידה, למלון רמדה קונ טיננטל, 270 ל"י ליום לכל אישי-מישלחת. הקופאים במלון ידעו כי אם לא ישול מו 511 הלירות, הם עלולים להיאלץ לי שלמו, את חלקו לפחות. אחד הקופאים נשלח למגליה התעופה בריגוריון, כדי לגבות את הכסף ממנהל הקבוצה, רוברט שוון, לפני למראת המטוס. הקופאי, אלי שמה, לא הצליח, משום-מה, להיכנס לאוטובוס לגבות את הכסף. מאוחר יותר טענו הי יתונאי, וחברו האמרגן, כי שפר לא הניח לקופאים לגשת אל מנהל הקבוצה הגרי מנית, והטיל את החוב עליה.

דוב אודניץ, מנהל מלון רמדה קונטי ננטל הביע את כעסו על הפרשה באומרו: "אני בכלל לא שלחתי להתאחדות לכדור רגל חשבונות הוצאות, שהאמרגן והעיתונאי היו כניכול הגורמים להם. זה לא הגיוני, כיוון שרק לשלושה אנשי ההתאחדות היתה זכות חתימה על הוצאות. השלושה הם יעקב אראל, מוכ"ל ההתאחדות, עמנואל שפר והחשב הכללי של ההתאחדות, נחום צפולוביץ.

העיתונאי והאמרגן טענו, כי שפר נפגע מעצם העובדה שבתור מאמן בעל קשרים טובים עם הכדורגל הגרמני, לא הצליח להביא את באירון מינכן לישראל בעצמו. עוד טענו הגינים, ששפר נפגע מאי-תשומת-לב מצד הגרמנים.

השבוע יישמעו הדי פרשת באירון מינכן בהתאחדות לכדורגל, שצפויות לה ישיבות סוערות בנושא זה. קרוב לוודאי שיתגלע קרע בין שוויצר לבין המוכ"ל, אראל, מי שימנה את שפר כמלווה הקי בוצה הגרמנית.

אמר אחד הצופים שחזה בבזיונה של באירון מינכן. ואף הרגיש שהגרמנים רימו אותו; "לא מספיק שהגרמנים דפקו את החתיכות של תל-אביב, הם דפקו גם את הקהל!"

ה שאהה המרכזית שהעסיקה בי הכדורגל בישראל, היתה: מה קרה לי באירון מינכן, ומדוע ניראו שחקניה כה תשושים במישחקם נגד ניבחרת ישראל. עשרים אלף הצופים לא האמינו למראה עיניהם. כאשר כדורגלני האלוסה הגרמנית נעו מולם על המיגרש כטירונים, שיחקו כחובבים. הם לא ידעו את הסיבה לכך. היא היתה נעוצה בלילה שקדם למישחק הנרפה.

פרנץ בקנבאואר, איליה של גרמניה כולה, לא ישכח כנראה בנקל את הי חווייה הקשה שעברה עליו בישראל. שכן, כאשר השכים הכדורגלן קום ביום השלישי — יום המישחק — הוא הופתע לגלות במיטתו שתי צעירות ישראליות. בוד שזכר כי בערב שלפניכן הסתובב רק עם אחת מהן.

"מי את?" שאל הכוכב בתמיהה את מיספר שתיים. "זאת החברת שלי, הכי נסתי אותה לחדר באמצע הלילה", מיהרה מיספר אחת להשיב. "שימעו", אמר להן בקנבאואר, "כשאתן יוצאות מהחדר תשי תדלו שמנהלי הקבוצה שלי לא יראו אתן, כי דברים כאלה לא קורים לי אפילו בגרמניה. בסך-הכל", סיכם, כשהוא נושק להן בוו אחר זה, "יש לכן ארץ מעניינת".

אבל לא רק על פראנץ בקנבאואר עברה חווייה מסוג זה. גם לחברו לקבוצה ול- ניבחרת המערב-גרמנית, אולי הואנס, קרה דבר דומה, אסכי בהבדל קטן. הואנס בילה את הלילה, אבל עם ישראלית אחת בלבד.

אולי הואנס נכנס בערב למלון שבו התאכסנה הקבוצה, רמדה קונטיננטל, אך תחת שייכנס למיטתו לישון, יצא החוצה על קצות האצבעות ומיהר למלון הליטון הסמוך, כדי להיפגש עם נערה ישראלית. עם שחר ניראה הואנס חוזר למלון. הוא היה כליכך מבלבל ומטושטש, עד כי לא זכר אף את מיספר חדרו במלון. גם חבריהם של השניים לא טמנו את ידם בצלחת. מונדבות ("גרופיס") רבות ניראו מסתובבות במלון המפואר, למן הרגע שבו הגיעו אליו כוכביה הכדורגל הגרמנים.

מי שחזה בהפסדה של באירון מינכן לניבחרת ישראל בשיעור 0:2 נור כה בנקל עד כמה תשושים היו כוכביה של הקבוצה. הבלויים אל תוך הלילה, שי אינם הולמים ספורטאים. נתנו את אותן תיהם על המיגרש. הנפסד העיקרי מכך היה הקהל, שחש עצמו מרומה נוכח תצוגת-הכדורגל הירודה שהפגינו כדורגלני אלופת אירופה.

פרשת באירון מינכן, שהפכה בינתיים שערורייה רבתי-היקף בארץ ובגרמניה,

הכוכב התשוש

פראנץ בקנבאואר, אר, איליה של באירון מינכן, שמצא עצמו בבוקר המישחק בחדרו עם שתי צעירות, בתמונה למעלה: אולי הואנס, חברו של בקנבאואר, שבילה את הלילה שלפני הי מישחק בחברתה של צעירה ישראלית.

גררה בעיקבותיה גם כמה שערוריות-זוטא. הרומן בין באירון מינכן לבין ישראל החל לפני כחודשיים, כאשר נפגש עיתונאי-ספורט ישראלי ידוע עם פרנץ בקנבאואר באירופה. אותו עיתונאי ידוע בקשריו הי ענפים עם דמויות מוכרות בעולם הכדור רגל, כך, למשל, הוא היה זה שהביא ארצה את קבוצתו הצרפתית של גיורא שפיגל, לפני כשלושה חודשים. העיתונאי הישראלי, שהכיר את בקנבאואר מפגישות קודמות, הציע לכוכב הגרמני שקבוצתו תופיע בישראל בחסות עיתונאי, שהתי נסה כבר בהבאת קבוצות מחו"ל. מי שהיה אמור להיכנס לשותפות עם הניהרון היה אמרגן-ספורט ידוע, ששימש בעבר הרחוק ככדורגלן הניבחרת ומכבי תל-אביב. בקנבאואר התלהב מהרעיון, ו-